

— Тѣ въображаватъ, че този редутъ е невъзможно да разгърмишъ съ артиллерийскій огнь... А азъ бихъ ей тамъ поставилъ далнобойната батарея... Отъ тукъ бихъ можалъ да доближавамъ съ тихо подкопаване... Ровялъ ея бихъ, ровялъ са бихъ. Носъ до носъ заставвахъ, а тамъ въ първата удобна нощъ, щѣхъ да почнѣ ура и на щикове..

И планъ слѣдъ планъ, така са и изсипвахъ въ Скобелева....

Нищо, ни най-малката неравностъ на мѣстността, ни най малката могилка, не попускаше неговиятъ ясенъ, орлиненъ погледъ.... Невъзможното дѣйствително ставаше възможно и недостъпното достъпно.

— Вѣрвайте ма, при хубави войски и опитни генерали и офицери, нѣма непристъпни крѣпости.... Гибралтаръ може да са вземе, а не тѣзи укрѣпления.... Разумѣва са, ако увѣришъ себе си, че това е невъзможно, тогава и умътъ ще исхарчи силата. Прѣди всичко нужно е да имашъ дързостъ, при знанията и талантъ, а всичко останало ще да еа приложи. Смѣтане и дързостъ. Масаа войска, прѣвсходно въоръжение, чудесна артиллерия.... Тамъ виждате ли долчина?...

— Виждамъ.

— Отъ тази долчина, азъ бихъ са вмъкналъ при тѣхъ изотзадъ и почналъ бихъ да хозяйничествувамъ.... Още ведижъ повтарямъ: Нѣма непристъпни позиции, които некатъ твърдѣ много жертви, така щото овчата кожа нѣма да костува изработваннето. Това е вѣрно. Но ако вече говоримъ за принципътъ, всякоя позиция да са вземе може.... При съвременното състояние на въоръженнето, Измаилъ бѣше съвсѣмъ непристъпенъ, а Суворовъ раздрѣнка турцитъ и взе крѣпостъта!

XXXII.

Отъ Одринъ Скобелевъ са вдигнѣ въ Чаталджа.

— Ако това е етапъ, дневка, азъ съмъ готовъ да еа помирѣ, но ако послѣ еа случи да са сирѣмъ, безъ да дойдемъ до Византия, то съмъ готовъ да са извѣря въ